

Εύτυχια

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΘΕΜΑΤ ΚΑΙ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
 Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ
 Κ. Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἀνέκδοτο γραμμένο γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)
 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Καὶ κάθε φορὰ πὺ ἐμεναν μόνοι, ἔστω καὶ λίγες στιγμές, ἔπωφελοῦνταν γιὰ τὴν ἀγκάλια-

σθῶν καὶ ν' ἀλλάξουν γοργὰ ἓνα φίλ.
 Ἡ Εὐτυχία ἀποροῦσ. Πῶς τὸν ἄφηρε ; πῶς τὸν ἀγάλλεσε κ' ἐκείνη ; πῶς τὸν φιλοσε ; ... Δὲν ἤξερε ἂν ἦταν σωστὸ, δὲν ἤξερε ἂν ἔφερε γιὰ κἀνὴ τὴ δύσκολη, γὰ εἶνε ἐπαφροσύνη, μετρημένη. Ἀλλὰ ἦταν ἀνώτερο ἀπ' τὴ δύναμι τῆς γὰ τὸν διέλη γὰ τὴν πληροῦσ γιὰ νὰ τὴν ἀγαλλίσει καὶ γὰ τὸν ἐμπροσθ' γὰ τὴ φιλὰ στὸ στόμα καὶ γὰ μὴ τοῦ ἀνταποδίδῃ τὸ φίλ του. Δὲν μπορούσε νὰ κἀνὴ ἄλλως, νά ! Ἡ ἀλήθεια ἕως εἶνε πῶς, ἐκτός ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀγάπη, αἰθανόταν κ' ἄπειρη ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν καλὸ καὶ τέλο ἐκείνο νέο, πὺ μόλις τῆ ἀγάπῃ δὲν ἔκαμε ἄλλο παρὰ τὴ ζήτηση.

«Δὲ βασίλει ! Ἐλεγε ἑαυτὸς αἰσῖο θὰ εἶνε ἀνδρας μου. Καὶ τώρα τί ἄλλο εἶνε παρὰ ἀρραβωνιαστικὸς μου; Δὲν ἔχω ἀνάγκη. Εἶνε ἕξὸς μου κ' εἶμαι δική του.»

Τὸ βράδυ ἔγραψαν μαζί. Τὴν πῆγε ὡς τὴν πλατεία κ' ἀπὸ κει τὴν ἄφησε γὰ τραβήξῃ μόνη γὰ τὸ σπίτι τῆς. Γύρισε τρισεντευσιμένη.

- Λογόν ; τὴ ρώτησαν.
- Ὡραία ! τὰ εἶπασι !

Καὶ στὴ Δανάη κοιμῆ:

- Ἀλλάξομε καὶ τὸ πρῶτο μας φίλ !
- Ἐνα μόνο ; ρώτησε ἡ Δανάη.
- Ἐκατὸ ! χίλια ! σὺλα !
- Ὅταν σὲ λίγο γίνωσι κ' ὁ πατέρας τῆς, τὴ ρώτησε κ' αὐτὸς :
- Πῶς τὰ πῆγασι ;
- Καλά... πολὺ καλά.
- Ἦσαστε... φρόνιμοι ;
- Ἀν' τοῖλλες θὰ γίνωσι ; Ἐσεῖς κούδασι καὶ τὴ χαρὰ μας. Στὸ γραφεῖο, βλέπετε, ἰδὲν ἔξουν ἄνοια τίποτα.
- Καὶ πότε, λές, θὰ τὸ μῦθον ;
- Δὲν ἔβω... ὅταν θέλῃ ὁ Ὁρέστης.
- Δὲν εἶπασι πότε θὰ γίνῃ ὁ ἀρραβῶνας ;
- Ὅχι, ὄχι, τίποτ' ἀπ' αὐτὰ. Ἀ, να ! μὰ στιγμὴ μὲν εἶπε πῶς γογγύρα ὁ νόστιο- θὰ ἰδῇ καὶ τίς θέρσι στὰ χέλια μας.

— Ρώτησέ τον αἰσῖο μὲ πρόπο... Γιὰ νὰ ξέρομε καὶ μεῖς νὰ ἐτοιμασθοῦμε.
 — Κι' ἂν μοῦ πῇ τὴν Κυριακή ;
 — Νὰ τοῦ πῆς τὴν ἄλλη. Δὲν ἔχομε καιρὸ ὡς τὴν Κυριακή. Πρέπει πρῶτα νὰ πάρω λεφτά.

— Μὰ θὰ πάρω ἐγὼ ἓνα μισθ.

— Δὲ φθάνει. Ἄκου ποῦ σοῦ λέω. Ἄν σοῦ πῇ τὴν Κυριακή, γὰ τοῦ πῆς τὴν ἄλλη.

— Πεῖδ καλά !
 Μεγάλῃ ἐκπληξῆς καὶ χαρὰ περίμενε τὴν Εὐτυχία τ' ἄλλο πρῶτ, ὅταν πῆγε, ὅπως πάντα, στὸ γραφεῖο. Ὅλοι ἦταν ἐκεῖ : ὁ κύριος Σαββίδης, ὁ Πετράκης, ὁ Ὁρέστης. Καὶ καθὼς μῆρες, τὴ δέχτηκαν μ' ἓνα τρόπο ὁλοκαθῶν ἀλλοιῦτικο ἀπ' τὸν συνηθισμένο. Σηκώθηκαν — φαντασθῆτι ! — καὶ τὴν προσάπτησαν μ' ἀπαικμένα τὰ χέρια.

— Καλῶς τὴν ! τῆς εἶπε πρῶτος ὁ κ. Σαββίδης σὲ συγχάρω, παιδί μου, γὰ ζήστετε !

— Τὰ ἐγκώρ'ια συγχαρητήριά μου ! τῆς εἶπε κ' ὁ Πετράκης.

— Καὶ τὰ δικά μου ! πρόσθεσε γελώντας ὁ Ὁρέστης, πὺ τὸν διασκέδαζε ἡ σωστήμαρα, τ' ἀναποκοκκίωμα καὶ τὰ ψυφιστὰ εὐχαριστῶν τῆς Εὐτυχίας, καθὼς τῆς ἐπιγγαγν τὸ χέρι ὁ πρῶτισμὸν μὲ χίλια καλὰ λόγια.

Ὁ Θωμάσης στεκόταν στὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου καὶ παρακολούθοῦσε τὴ σκηνή, ἐνὺ γελώντας καὶ τὰ παπούτσιμα του. Σὲ λίγο ἦσε κ' ἡ Σαββίδανα, γὰ συγχάρῃ κ' αὐτὴ ἐπὺ ταῖραστὸ ἔργαράμα. Καὶ κἀμποσην ὅμοια μίλησαν ὅμοι, ὀρθοὶ ἐκεῖ στὴ μέση τοῦ μεγάλου γραφείου, ἐκίως ἀπὸ τὴ Σαββίδανα, πὺ κἀθησε ἀμέσως σὲ μιά πολυθρόνα.

— Ἐτεῖ μάθασι καὶ τί εἶδος ἦταν αὐτὴ ἡ ἀφορσῆσι πὺ σὲ κράτησε ἄδὸ μέρσι στὸ σπίτι, εἶπε γελώντας ὁ Πετράκης.

— Φωνετῆσιν τὴ χαρὰ τοῦ φίλου μου τοῦ κύριου-Χρηστοῦ ! εἶπε σοβαρὰ ὁ κ. Σαββίδης.

— Μὰ μὲ τὸ δῆσι, του, εἶπε ἡ Σαββίδανα. Μποροῦσε νὰ βοηῖ καλύτερο γαυτὸ γιὰ τὴν κόρη του ;

— Ἐγὼ ὅμως λέω, εἶπε ὁ Πετράκης, πῶς ὁ Ὁρέστης δὲν μποροῦσε νὰ βοηῖ καλύτερη νύμφη.

— Κι' αὐτὸ, εἶπε ἡ Σαββίδανα. Ἡ Εὐτυχία εἶνε κορίτσι ὅπως κρέπει. Θὰ τὸν κἀνὴ εὐτυχισμένο.

— Μόνον ἔμεῖς πὺ γάνωμε τὴν καλὴ μας δακτυλογράφο, εἶπε ὁ Πετράκης.

— Μὰ ὄχι ἄνοια, εἶπε ὁ Ὁρέστης. Ἀπλοῦθ δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀφήσῃ τὴν ἐνοχῆσι τῆς ἀπὸ τώρα. Ἐ, ἀργότερα, ἕμα παντρευτοῦμε... διέλογισι μὲ τὰ γίνῃ.

— Μπορεῖ ἠπλοῦθ καὶ γὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἐργάζεσαι ;

— Γιατὶ ὄχι ;... Ἐγὼ δὲν ἔχω προθυμεί... Ἄ περὰ τὴ ὥρα τῆς, θὰ βοῖσκωται καὶ κοντὰ μου. Στὸ σπίτι θάχομε νοικοκυνοὶ τὴ μιὰμ.

— Κακὰ τὰ ψέματα, εἶπε ἡ Σαββίδανα. Στὴν ἀρχὴ ἔσως νά. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ μὰ παντρευμένη νὰ ἐργάζεσαι ἔξω, ὅταν μάλιστα δὲν ἔχῃ ἀνάγκη. Ἀδ-ἡ ποτεῖ νάχε νοικοκυρὰ στὸ σπίτι τῆς... Ἐπειτα θ' ἀρχίσουν καὶ τὰ παιδιά...

Ἡ Εὐτυχία κοκκίνισε. Ὁ Ὁρέστης γέλασε.

— Ἀ ! εἶπε, τὰ μονόθνια ἀντιόθνια δὲν κάνουν παιτ'ιά... ἀμέσως ! Ἄς ἴνε, αὐτὰ θὰ τὰ ἰδοῦμε. Σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ-πολύ. Ποτὲ δὲν θὰ ξεγῆσασιμε πῶς τὰ συγχαρητήριά σας εἶνε τὰ πῶτα πὺ δὲν ὀνοῖσιστε. Πάμε. Εὐτυχία, στὴ δουλειά μας.

— Ἐπιπρὸς ! εἶπε σποδρὰ μὲ ὁ κ. Σαββίδης καθὼς ξενακωσθόταν. Κάθε κατωγράφῃ στὸ νῦν κατῆγο του !

Σὲ λίγο, ὁ Ὁρέστης κ' ἡ Εὐτυχία βοῖσκωσαν μονάχοι στὸ γραφεῖο τους. Κι' ὅπως χρεῖς, ἔμεναν τὴν ἐνοχῆσι μὲ πολλὰ ἰκαλοῦσι, γιὰ ν' ἀλλάζον τὰ τρυφερά τους λόγια καὶ τὰ θεριά τους φιλὰ. Ὁ Πετράκης, κατὲ φορὰ πὺ ἔμπαινε, τοῦς πειροῖσε :

— Ἐ, ρουφῆτε καὶ κανένα σαλιγκάρη ;... Ἀλήθεια τί γινώσῃ πὺ εἶσι στὴν ἀρχὴ !

— Τί, ἔπειτα περαινόν ; ἔκαμε ὁ Ὁρέστης.

— Δὲν περαινόν, ἀλλὰ τὰ σπῆθῆσι κανεῖς ὅπως θια τὰ πράγματα στὸν κόσμιο. Νά, ἐγὼ μὲ τὴ Μαίρη. Τε πρώτες μῆρες δὲν εἶχα τὸν νοῦ μου παρὰ ἐκεῖ. Πὺ νὰ κἀνω δουλειά ! Τώρα εἶμαι ἤσυχος.

— Πάντα ὅμως εὐτυχισμένος.

— Ὡ, ἡ εὐτυχία εἶνε ἄλλο πράγμα ! Αὐτὴν τὴ βοῖσκει κανεῖς στὴν

